

NIEUWSBRIEF Nr. 7
Uitgifte per e-mail
27 april 2004
oplage ca. 500 exemplaren

De Nieuwsbrief verschijnt ter ere van de Reünie van de Kagawa op 27 maart 2004.

In dit nummer:

Openingsspeech.....	1
The Day After.....	2
Mijn reünieavond.....	3
Een maand later.....	4
Genoten van de reünie?.....	4
We zullen doorgaan!!!.....	5
Het zal je maar gebeuren!.....	5
Bette Midler.....	6
Vrijwilligers bedankt.....	7
Mijn reünie.....	7
De beveiliging.....	8
Terugblik.....	8
My story.....	8
Afterparty.....	9
Kaartje van onze directeur...10	
Terugkijkend op de reünie...10	
Mart Werkmeester.....10	
Close to you.....12	
Mijn verhaal.....13	
Een grote familie.....13	
Kanjers.....14	

Redactie:
Sylvia Brugmans,
Erna Grol-Vink,
Dolly Huisman-Vink,
Willem Kuitens,
Yvonne Riebeek

Samenstelling door:
Hans Nagelkerke

Redactie e-mailadres:
Kagawa2004@12move.nl

KAGAWA REÜNIE Schoolfeest

nummer na

27 maart 2004

Openingsspeech

Erna Vink

Goedenavond Kagawanezen!!!!
Hartelijk welkom op Kagawa Reünie 2004!!!

Eindelijk is het dan zover! (diepe zucht). Het is vandaag precies één jaar geleden, dat Henk van Huisstede, mijn zus Dolly Huisman-Vink en ik plannetjes maakten voor een reünie. We hebben elkaar gevonden via de website www.schoolbank.nl. In het begin stonden er slechts 11 Kagawanezen op. Inmiddels zijn er honderden Kagawanezen ingelogd verdeeld over zo'n 5 sites. **Zonder archief** zijn we begonnen aan de zoektocht naar Kagawanezen. Dankzij jullie hulp is het gelukt om zo'n 80 klassenfoto's in kaart te brengen en deze mensen te vinden. Speciale dank voor onze man uit het zuiden, die ons tips gaf voor zeer moeilijk op te sporen Kagawanezen. **Henk van Huisstede** is nu beter bekend als onze superspeur-neus en **Dolly Huisman- Vink** als onze accurate Type Miep. Twee superkagawakanjers.

Tijdens onze speurtocht vonden we mensen, die net zo enthousiast waren als wij. **Sylvia Brugmans** kennen jullie als onze vaste interviewster van de leraren; **Lenny van Eck** heeft zich gebogen over de aankleding en helpt mee met de catering. **Pieter**, haar partner, loopt vanavond hier rond als onze bewaker. **Edward Blaset** die ons vanavond gaat verrassen met zijn prachtige stem; **Willem Kuitens** die voor ons allemaal die prachtige badges heeft gemaakt; **Hans Nagelkerke** die met het idee kwam een aantal nieuwsbrieven uit te geven en nu onze vaste samensteller is van de nieuwsbrief en notabene ook nog een website heeft gebouwd, die momenteel druk wordt bezocht. En tot slot: **Yvonne Riebeek**, onze eigen Kagawa cateraar, die ons verschrikkelijk veel werk uit handen heeft genomen en een heel scenario voor deze avond in elkaar heeft gezet. Alle poppetjes heeft zij op de juiste plek gezet.

Verder hebben zo'n 30 mensen zich **vrijwillig** opgegeven om te helpen en zullen een aantal andere Kagawanezen nog voor u optreden. Verder zijn we enorm blij, dat de directie van het Terra College ons deze ruimte beschikbaar heeft gesteld en de conciërge zijn vrije tijd aan ons opoffert.

Wat velen van jullie niet weten is het feit, dat de reünie eerder was gepland nl. op 28 oktober 2003. Doordat velen nog niet

waren gevonden werd de reünie een half jaar verzet. Ik ben achteraf heel blij dat dit is gebeurd. We vonden nl. enorm veel Kagawanezen en hele enthousiaste. Van de 700 mensen op onze lijst vonden we er zo'n 500. En vandaag zijn we hier met zo'n 330 mensen. En dat is een enorme opkomst voor een reünie! In dit gezelschap bevinden zich ook een aantal leerkrachten uit onze tijd. U kunt ze herkennen aan de **mintgroene** kleur op de badge. Wij zijn enorm blij dat zij in staat zijn om dit feest met ons mee te vieren.

Vanavond is het de bedoeling om veel oude koeien uit de sloot te halen. We zijn met velen en om het een beetje overzichtelijker te maken hebben we in deze ruimte een aantal meeting-points gecreëerd.

Rond de klok van negen gaat onze "Koos Postema" voor u presenteren "klasgenoten" Later op de avond zingen enkele Kagawanezen voor jullie en rond de klok van 11 kunnen de liefhebbers nog even lekker swingen op onze muziek van toen.

Verder staan we even stil bij de Kagawanezen, die vanavond niet in staat zijn om met ons dit feest bij te wonen.

Tot slot wens ik jullie allen een hele fijne avond toe.

Ik geef het woord nu even aan onze Kagawakanjer Yvonne Riebeek. Schoolgenoot en cateraar. Geen berg was haar teveel.

Geef haar een hartelijk applaus!

The Day After

Yvonne Riebeek

"The Day After" voor wat de catering betreft: auto's vol met "restanten van een losbandig

leven"; zullen we het zo maar noemen ? Je maakt zo'n geweldig feest dan nog een keer mee, "maar dan anders"

Kratten vol met lege flessen, lege biervaten, lege schalen, waar onze kok uren op had gezwoegd om ze te voorzien van nette rijtjes lekkere hapjes, enz. Maar een feest bleef het ! En neem van mij aan, de uitspraak "moe maar voldaan" is vast in de catering-branchen uitgevonden.

Wat we bij het Terra-College moesten achterlaten waren de patat en bitterballen; door het probleem met de frituur ter plaatse hebben wij niet kunnen bakken, en gezien de strenge (terechte) eisen, hebben we de hele handel ontdooit moeten afvoeren. Jammer maar helaas. Het heeft de feestvreugde niet in de weg gestaan; volgens mij kon er die avond trouwens weinig of niets stuk, als we afgaan op de vele enthousiaste reacties !

Heel veel stemmen zijn er opgegaan om in kleinere kring eens een klassen-reünie te houden, eenzelfde concept over 5 of 10 jaar te herhalen o.i.d. Als commissieleden voelen we dit als een compliment, en als cateraar (en organisator) wil ik daar dan ook graag op inhaken. Als bedrijf zijnde hebben wij nl. de

mogelijkheid, in ons pand in Stolwijk (regio Gouda), om kleine en grotere groepen te ontvangen met een voorkeur- of ander arrangement, waarvoor ik graag als oud-Kagawanees de ruimte en mogelijkheden aanbiedt. Denk bijv. eens aan de combi van een kookcursus met oud-klasgenoten of een 70/80-er jaren swing-festijn (met meerdere klassen of bij intekening voor de reünisten).

Van klein tot groot gezelschap (niet alleen voor mini-reünies,

maar ook voor andere prive-wensen op culinair gebied en voor het bedrijfsleven), voor elk budget, voor thema-feesten maar ook seminars, enz., binnen of buiten, op welke locatie dan ook in Ned. (en daarbuiten): you name it en wij vullen het voor je in.

Voor ons geldt de uitdrukking "The Sky is The Limit" !

Uren zou ik na kunnen praten over de reünie (privé heb ik die avond ook "met straaltjes" genoten !). Ik wil het beperken tot: wij (Van Riebeek Party Service & Catering / Organisatie Evenementen) vonden het GEWELDIG om deze reünie te mogen en kunnen cateren, en ik spreek namens alle mensen die meehielpen (vrijwilligers en eigen mensen): in 1 woord: TOPPIE !!!!

"Mijn reünieavond."

In de maanden voorafgaand aan de reünie heb ik 347 koppies uit de klassenfoto's geknipt en tot een badge verwerkt. Natuurlijk was ik erg benieuwd of de gegevens klopten, die mijn medecommissieleden in de loop der tijd hadden verzameld, maar nog nieuwsgieriger was ik of ik wel het juiste koppie bij de juiste naam had geplakt !! Tijdens het volleggen van de tafels zag Dolly al direct een badge met een verkeerd gezicht erop. Gelukkig had ik voldoende reservemateriaal meegenomen om dergelijke fouten te corrigeren.

Het uur U naderde. De andere commissieleden en de vrijwilligers waren ergens in de zaal paraat. Sylvia, Dolly en ik waren er helemaal klaar voor en stonden stralend de mensen op te wachten. De één zou de badges opzoeken, de andere zou de presentielijst bijhouden en betalingen innen. Ik zou me op de achtergrond houden om zonodig bij te springen, badges te corrigeren. Ook kon ik op die manier eindelijk zien hoe "de koppies" er tegenwoordig uitzien!! Nou, voor dat laatste bleek al snel weinig tijd te zijn, het liep storm aan de tafel. Ik nam het aanstrepen op de presentielijst van de dames over, corrigeerde badges of

schreef er handmatig één uit. Op een bepaald moment moest ook Edward bijspringen, want terwijl ik badges zat te corrigeren, begonnen de andere bezoekers mijn reservemateriaal door te snuffelen.

"Nee mensen, doorlopen. Binnen staan de foto's op prikborden uitgestald en de fotoboeken met namen liggen op de tafels in de gang."

Ook hebben Lenny en Edward ons voorzien van wat glaasjes met lekkere bubbels... daar waren we echt aan toe.

Ik ben erg blij dat ik toen al veel bekende gezichten langs mijn tafeltje heb zien schuivelen, vol trots hun badge opspeldend. Aan het einde van de avond bleek een stuk of 35 badges niet te zijn opgehaald, zo'n 20 badges met de hand te zijn uitgeschreven en slechts een handjevol badges een verkeerde foto hadden. Geen slechte score, toch ??

Gedurende de avond heb ik een paar keer een rondje door de zaal gemaakt en gelukkig nog veel meer mensen gesproken. Het merendeel van de gezichten herkende ik meteen, slechts bij een enkeling moest ook ik op de badge kijken. Eerlijk gezegd heb ik van de acts niet veel meegekregen. Ik wilde, net als velen, zo veel mogelijk bekenden van 30 jaar geleden op zoeken en spreken. Met name de meisjes die ik toen wel héél erg leuk vond en tot mijn aangename verrassing vind ik ze nog steeds heel erg leuk. Ik ben de tel kwijtgeraakt van mensen die ik heb gezien en gesproken, niet alleen uit mijn eigen klas, maar ook uit andere klassen. Ik las in de vele bedankjes dat voor

iemand de 30 jaar als bij toverslag waren verdwenen. Ik sluit me daar helemaal bij aan. We hadden net zo goed weer op het Kagawaschoolplein kunnen kletsen, door de gangen rennen (o nee, dat mocht niet!!) of in de kleedruimte van de gymzaal lekker keten. Net als iedereen vind ik dat de avond om is gevlógen, maar zoals een bekend gezegde luidt: "Gelukkig hebben we de foto's nog...". Nou inderdaad, ik kijk er nog regelmatig naar.

Wat mij toch het meest is bijgebleven van de avond is de uitstraling van de mensen bij binnenkomst, de verwachtingsvolle spanning op de gezichten toen ze hun badges kregen. Ook grappig waren de leesbrilletjes die tevoorschijn kwamen als men weer een bekende dacht te hebben gevonden en de badge uitkomst moest brengen. Al die vrolijke gezichten maakten dat ik de hele avond vol trots met de titel "Badgemaker" heb rondgelopen. Ook ben ik bijzonder trots dat ik deel mocht uitmaken van de reüniecommissie. Aangevuld met de vele vrijwilligers vormden we een topteam dat een meer dan uitstekende prestatie heeft geleverd. De leuke reacties tijdens en nog lang na de avond onderstrepen dit.

Tot slot een oproep aan alle deelnemers van de Kagawa-reünie 2004.

Beste Kagawakanjers. Voor velen heeft het 30 jaar geduurd dat ze hun oude vrienden en vriendinnen weer hebben ontmoet en van velen heb ik

gehoord dat ze het contact warm willen houden. Ik juich dit initiatief van harte toe en ik probeer er zelf ook aan te werken. Het internet maakt het gelukkig mogelijk om heel snel een klein bericht uit te wisselen en onze hervonden vriendschappen een beetje in stand te houden.

Jammer genoeg kon niet iedereen de Kagawa reünie van 27 maart 2004 bezoeken, maar gelukkig maakt het internet het mogelijk om een stukje van de sfeer te proeven die wij met zijn allen wisten te maken. Weet je zo iemand, stuur ze naar: www.kagawa2004.tk

Dus, koester elkaars vriendschap, dat is wat het leven zo aangenaam maakt. De krenten in ONZE Kagawa-pap... ;-))

Allemaal bedankt voor een ONVERGETELIJKE avond !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Eén maand later

Hans Nagelkerke

Ja, zo kort geleden is het nog maar en toch alweer zover weg! In deze

Nieuwsbrief draaien we de zaken om en komt nu de reüniecommissie aan bod. Zij 'mijmert' na over de voorbereiding en hoe zij het feest beleefden: was het de moeite waard? Hoe was het afscheid? Ook nog een groet van een leraar die niet kon komen, de brief van de heer (Rob Moor

mocht Jasper zeggen?) Vernel en noem maar op. Kijk je wel naar de succesvolle website www.kagawa2004.tk? Er is een kleine 5000 keer op gekeken. Iets dat voor een commerciële site een uitstekend getal zou zijn. Tot Ooit?

Genoten van de Reünie?

Hans Nagelkerke '69-'73

In november 2003 'opgespoord' door Erna. Toen ging de bal rollen: "doe je mee aan klasgenoten?". Nou daar moest ik over nadenken "wat moet ik nou met een reünie etc. Toch maar bij elkaar gekomen... en inderdaad net zoals ik velen nu zie bevestigen, het is alsof je vorige week nog bij elkaar zat. Zo vertrouwd en gewoon een prima gevoel. Toen wist ik niet dat we tijdens een zestal bijeenkomsten heerlijke appeltaart van Erna zouden eten en genieten van culinaire hoogstandjes in 'La Garage-Stolwijk' van Yvonne Riebeeck: "Van Riebeeck" is naast een goede cateraar ook een organisator die de benodigde activiteiten in kaart brengt!

Nieuwsbrief

Om dat eerste gevoel door meer mensen te laten beleven stelde ik voor om een Nieuwsbriefserie te maken i.p.v. één Nieuwsbrief voor de reünieavond. "Als je dat wil doen prima": Dus 27 november kon Dolly de 1e editie "noch 4 maanden" versturen: zou dit meer reünisten inspireren?! Aan materiaal en medewerking absoluut niet te klagen! Sylvia zorgde steeds voor een 'verse' leraar/interview. Er werden 6 Nieuwsbrieven gepland en geproduceerd. Samen met Erna en Bernard Grol vormden we een

bijzonder team. Maar heus, dit is de laatste!

Avondprogramma invullen

In januari overlegden we over een programma op de reünieavond. Actie op de avond wilden er een aantal. Dit naast het reeds geplande 'Klasgenoten'. Ik vond de Kagawa-nezen met (toen ook al) lef en die toen geen, maar nu wel lef hadden om er een echt schoolfeest van te gaan maken! De avond kreeg mede schwing dankzij hun creatieve acts. Voor de details, de aankleding zijn we nog een avond naar de Pelgrimshoeve in Zoetermeer geweest, (een charitatieve instelling die inzamelt voor verkoop). Daar vond (bijna) iedereen een outfit; ook voor 'klasgenoten', zag je die strakke minirokjes, de ruitbroek, het foute shirt, het gebreide broekpak ha ha! en de outfit voor de artisten (Bette Midler met minirok, stola en topje) en de onvergetelijke Meat Loaf-act compleet met vette pruik, zakdoek en bretels voor Robert en de tot in detail uitgewerkte vrouwelijke outfit van Rob met bodystocking, pumps en de wimpers van 3 cm! (met dank aan Flora).

Website

Toen dat voorbereid was kwam die website. 'Toch lekker zelf doen, ik leer het wel effe' zei ik met m'n grote mond: gelukkig bleek dat het eenvoudig met een paar middelen kan. Voordeel was dat we uiterst flexibel en snel publiceerden. Met Henk die het klassenfotostelsysteem op het web zette en het up to date hield en Willem die de fotosite's beschikbaar

stelde. Dus een relevante site te bouwen die voor veel mensen interessant zou zijn, een kans die ik niet liet glijpen. Inspannend? Nee, het is uiteindelijk een leuke en leerzame hobby geworden waar veel mensen plezier aan hebben beleefd.

Tot slot

Erna heeft het wel voor elkaar gebracht, mensen met drive bij elkaar brengen, haar 'reünievirus' over te dragen en ieder een taak te geven om zich uit te leven. De avond zelf: Ik zag een massa mensen met hier en daar herkenning. Huh ken ik jou? En daarna dan de herkenning! ik heb zeker niet ieder oudklasgenoot die er was gesproken! Ik hoorde dingen van vroeger die ik niet wist! Het lijkt me leuk om nog eens tijd voor elkaar te nemen om nog eens 'door te praten' het was veel te kort. Ik juich die minireünies wel toe. Het werd diep in de nacht napraten met mijn kameraad Roel die bij ons logeerde. Ik vond het een puik schoolfeest, professioneel opgezet en denk nog terug aan die hartverwarmende reacties. We hebben tijdens een gezellig etentje achteraf nog lekker nageboemd en dat zonder kosten dankzij jullie bijdragen in o.a. de doos, dank jullie daarvoor!

Tot Ooit!

We zullen doorgaan ...!!!

Henk van Huisstede

Om weer goed voor de dag te kunnen komen bij de volgende reünie zijn we gelijk maar weer verder gegaan. We proberen het Leerlingenbestand en Klassen-fotobestand, zie de

website www.kagawa2004.tk, zo volledig mogelijk te maken.

We zijn nu bezig alle kagawanezen van na het examenjaar 1975 in beeld te brengen. Sommigen hebben dat reeds gemerkt en andere zullen dat misschien nog merken.

Maar mocht je info, klassenfoto's, namen en adressen weten van Kagawanezen neem contact op met Dolly Huisman-Vink, e-mail johnh@kabelfoon.nl of Henk van Huisstede e-mail hmvanhuisstede@wanadoo.nl

Wie heeft er info bij de volgende klassenfoto's, zoals namen van leerlingen of welke klas het betreft.

1973-1974 klas 2b???

1976-1977 klas ???

1974-1975 klas 3??

1981-1982 klas 3??

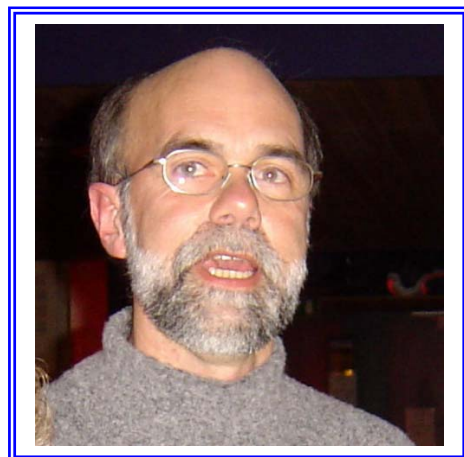
1976-1977 klas 4 ???

1982-1983 klas 4???

Het zal je maar gebeuren!

Henk van Huisstede

Allereerst wil ik iedereen bedanken voor de fantastische reünie, de reüniecommissie en vrijwilligers die alles prima geregeld hebben, de Kagawanezen die mij geholpen hebben

met vinden van andere Kagawanezen en een ieder die de reünie bezocht, waar het een groot feest was, zonder ook maar één wanklank. Heel erg bedankt het was een wereld avond voor mij.

Natuurlijk was ik heel erg blij met zo'n opkomst, dat was voor mij de reden om Kagawanezen te zoeken, zoveel mogelijk kagawanezen moesten op de hoogte zijn dat er een reünie werd georganiseerd.

Want, **het zal je maar gebeuren**, een paar dagen na de reünie, horen dat er een reünie was. Helaas was het Marja Romijn, 1961-1964, die de twijfelachtige eer had om dat als eerste te overkomen.

Een troost voor Marja, misschien organiseren haar klasgenoten nog een bijeenkomst in oktober van dit jaar. En dan Marijke de Jong, 1968-1972, (weer twee klassen compleet gevonden) die zich, ook niets vermoedend, een paar dagen na de reünie heeft aangemeld op Schoolbank.nl.

Jammer maar net te laat. (gelukkig hebben we de foto's en e-mail adressen nog).

Dus wil je de volgende reünie niet missen hou bij verhuizing en een nieuw e-mail adres ons op de hoogte.

Bette Midler

Peter Feenstra)

Het begon allemaal zo eenvoudig; een mailtje met: 'Ben jij de Peter Feenstra die op de Kagawa gezeten heeft?'

Toen het bleek dat het om een reünie ging was ik eigenlijk meteen enthousiast. Via de 'schoolbank' site kwam ik er

achter dat verbazend veel van m'n oude klasgenoten op heel

bijzondere plekken terecht waren gekomen. Het Haagse schoffie bleek nu jurist bij het Ministerie van Justitie. Een andere deugniet heeft 2 academische titels, weer een ander heeft een taxi-bedrijf zit in de frisdrankautomatenhandel of heeft een prachtige baan op Texel. Als je zoiets leest en hoort denk je bij jezelf: maakte die school nou bijzondere mensen van ons of was de school blijkbaar aantrekkelijk voor 'bijzondere' mensen?

Met die vragen in m'n achterhoofd ging ik naar de reünie. Natuurlijk in de eerste plaats om al die mensen weer te zien en te spreken. Bij al die hernieuwde ontmoetingen heeft 1 ding me heel erg verbaasd. Ik herkende de meeste mensen niet aan hun uiterlijk of stem maar aan hun mimiek! Dat blijkt in de loop der jaren nauwelijks te veranderen; neem nu Kees Kroon. Uiterlijk bijna onherkenbaar ;-) maar als hij iets enthousiast staat te vertellen stapt hij van het ene been op het andere,... net als vroeger. Of neem nu Roel Struick; hij heeft ook de jaren niet onveranderd ondergaan. Maar als hij iets persoonlijks verteld, bijvoorbeeld het idee om mensen op Texel uit te nodigen, kijkt hij je schuin glimlachend aan,... net als vroeger. Degene die ik echt

op het uiterlijk herkende was natuurlijk Kitty Schweinsberg: nog altijd de 'grande dame' ;-) met een onverwoestbaar eigen karakter.

Bij m'n aanmelding voor de reünie had ik aangegeven dat ik best iets wilde doen om de avond mee te helpen 'opleuken'. Tenslotte kan ik een aardig deuntje op de piano ten gehore geven. Maar ja, er was geen piano beschikbaar. Hans Nagelkerke liet het er niet bij zitten en stelde voor dat ik toch wat zou doen, iets karaoke achtigs of zo. Het werd **The Rose van Bette Midler**. Veel tijd voor de voorbereiding had ik niet, dus Hans had wat kleding voor me uitgezocht. Een prachtige jurk met felgekleurde ruiten. De woensdag voor de reünie in Zoetermeer de kleding gaan passen. Het stond me voor geen meter, ik leek zo'n nep-Truus uit de Amsterdamse nichtenscène, ik vond het maar niets. Maar ze hadden ook een minirokje met een soort vage Schotse ruit en een zwart petty-coat achtig iets dat als topje kon dienen. Kijk, nu werd het wat; ik schoot gelijk weer in de rol die ik 25 jaar geleden in het Valsch Nichten Koor ook al had. Afijn, je hebt het resultaat kunnen zien: halverwege de act storte ze op d'r pumps van het toneel.

Toch heb ik genoten, ook van de act; bij velen zag ik het plezier van 't gezicht stralen. Toch weer een beetje ondeugend,... net als vroeger. Maar de knaller van de avond was toch de act van Rob en Robert met Meatloaf. Terugkomend op de vraag of de school bijzondere mensen

maakte of aantrok: het zal vast beiden waar zijn. Toen ik Dhr Dijkstra vroeg of er in die tijd iets van een pedagogisch plan was of dat de leraren met elkaar overlegden over hoe het onderwijs aangepakt moest worden, vertelde hij dat ieder (als docent) eigenlijk z'n eigen gang ging. Als ik er nu aan terugdenk en een beetje met een pedagogische blik kijk, waren veel docenten op de Kagawa toch ook wel heel bijzonder. Mevr. Busink met een geheel eigen lesmethode voor het Duits; geen naamvallen, je leert de taal het beste door 'm te spreken. En dat deden we; zij stond dan klaar met de microfoon om het je later weer terug te kunnen laten horen. Erg modern in 1970! Of Dhr. Ruitenbeek, voorwaar toch ook niet bij iedereen geliefd, maar hij was wel de docent die me thuis kwam bijspijkeren omdat ik door een gebroken been zoveel lessen had gemist. Waar vind je dat tegenwoordig nog in het onderwijs?

Kortom, een fantastische avond. Dank en hulde aan de organisatoren. Ik hoop dat het velen met mij inspireerd heeft om het in groter of kleiner verband nog eens over te willen doen.

Vrijwilligers bedankt!

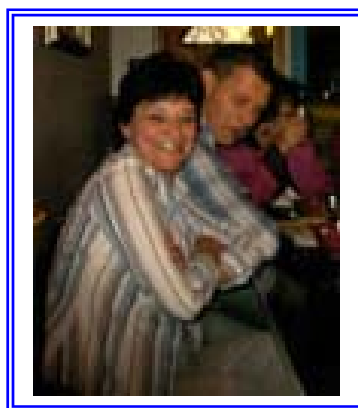
Yvonne Riebeek

.... en wat is een feest als deze zonder vrijwilligers? Er hadden zich veel mensen gemeld om hand-en-spandiensten te verzorgen tijdens de reünie. Dit heeft vantevoren al een positieve invloed gehad, zeker ook op de kosten. Tijdens de

briefing aan deze mensen, die een uurtje eerder aanwezig waren, is dit dan ook ruimschoots aan de orde gekomen, maar bij deze: NOGMAALS BEDANKT !!!!

Mijn Reünie

Lenny van Eck

Ik was al enthousiast toen ik via mijn zus, Annet van Eck, "Schoolbanken.nl" op het internet ontdekte en oude bekenden op die site tegenkwam. Tot mijn verbazing werd ik op een avond in 2003 gebeld door Hans Trijsburg die adressen wilde van oud-leerlingen waarvan hij dacht dat ik die wel zou weten. Tevens wist hij te melden dat Erna en Dolly met Henk van Huisstede het plan hadden zoveel mogelijk oud-leerlingen op te sporen zodat er misschien een reünie georganiseerd zou kunnen worden als het aantal opgespoorde leerlingen de moeite zou zijn.

Ik had wel wat gegevens voor Hans en mijn enthousiasme groeide met gevolg dat ik ook aan het speuren ging. Het was en ging als een kettingbrief, steeds meer namen doken op uit het verleden. Intussen was er al regelmatig e-mail contact met Erna en zij vroeg mij of ik zin had om in de reüniecommissie te

komen. Het leek mij een enorme uitdaging om mijn steentje bij te dragen. Mijn enthousiasme kende geen grenzen meer daar ik ondertussen mijn oudste vriendin Wilma Groen opspoorde en natuurlijk ook gelijk opbelde. Toen kwam onze "vlam" Jack Boon in beeld daar hij mij op een vrijdagavond spontaan belde. Mijn mond viel open van verbazing omdat ik met Wilma en Jack sprak alsof het een week geleden was dat we elkaar voor het laatst hadden gezien. Via de commissie bleef je op de hoogte wie er zoal waren opgespoord. Foto's werden gemaïld onder de commissieleden om te vragen of we de namen er nog bij wisten. Ideeën werden geopperd voor de aankomende reünie. Taken werden verdeeld en iedereen werd steeds enthousiaster maar toen het naar de 27^e maart liep kwamen ook de zenuwen. Zou alles goed en naar wens gaan? hebben we wel overal aan gedacht? Zijn we niets vergeten? Etc.

Ik had inmiddels de aankleding en het verzamelen van "oude spullen" voor mijn rekening genomen dus daar kon ik op de 27^e mee uit de voeten. Ook kon ik mij hijsen voor de uitvoering van "klasgenoten" in kledij van toen. (kon nog net). En wat mij het meest verraste dat ik mijn eigen oude klas-genoten kon vinden in de massa en de meeste toch herkende na 30 jaar!. En wat Loek Zwagers ook die avond ervaart en eigenlijk hoorde ik dat van iedereen, we voelden ons geen vreemden

voor elkaar; alles was zo vertrouwd en bekend. Een geweldige avond ter herinnering ik voelde me weer even "jong" maar dat gevoel was wel over toen ik in mijn bedje stapte. Ik kijk vol bewondering en met genoeg-doening terug op een geslaagd festijn wat ik beslist niet hadden willen missen en gezien de enorme bedankjes die binnen zijn gekomen zijn er velen het met mij eens. Ik ben blij dat ik betrokken ben geweest bij de organisatie en mijn doelstelling is om dit jaar nog mijn oude bekenden te spreken en te zien.

Dus:

Wilma, Jack, Jessica, Marjan, Lieneke, Grace, Greetje, Rolinka, Winnie, Loek, Henk, Anke, Christie, Marjolein, Wim, Tineke, Gerard, Ronald, Jan, Marina, Karel, Bert, Jan en Marijke de Jong (heeft mij inmiddels gemaild) en wie ik nog vergeten ben, houdt je mailbox in de gaten !!!!!!! en heb je zelf een idee laat het me weten.

De Beveiliging

Pieter Wijers

Mij is gevraagd in deze nieuwsbrief uit te leggen hoe ik als niet-Kagawanees als beveiliging aanwezig was op deze

reünie. Mijn partner Lenny van Eck besloot in de reünie-commissie te gaan en voordat ik het in de gaten kreeg leefden we thuis al snel in de jaren 60-70. Herinneringen van 30 - 35 jaar terug kwamen mij door haar en tijdens de bijeenkomsten thuis ten gehore. Het enthousiasme van de commissieleden ontging mij niet.

Op een avond kwam tijdens een bijeenkomst de veiligheid en preventie ter sprake en toen was het al besloten. Pieter werkt als beveiliging dus kan hij mooi zijn beroep uitoefenen op deze avond. Kon ik weigeren? ik had het lef niet en na wat ik allemaal hoorde uit die tijd kon het geen kwaad dat ik een oogje in het zeil hield. Ik heb deze avond als zeer enerverend en tamelijk relaxed ervaren en mijn complimenten aan alle bezoekers voor hun "onberispelijk" gedrag. Maar ja ze zijn allemaal 30, 35 jaar ouder dus dan mag dat ook wel!. Na het opruimen tot in de kleine uurtjes hebben mijn voeten ook het gevoel een steentje te hebben bijgedragen. Ik houd mijn hart vast voor de volgende reünie Wanneer ??????????????????

Terugblik

Iris van der Kleij

Mijn medewerking was tamelijk toevallig: opeens zat ik in "Klasgenoten" en ook "Yesterday" van de Beatles overkwam me enigszins. De avond vond ik leuk: de enthousiaste sfeer vol aaa's en ooo's, de mogelijkheid om volkomen legaal op elke leuk lijkende vrouw af te stappen... Maar ik wist wel dat de reünie niet het hoogtepunt van mijn hernieuwde Kagawa-contacten

zou worden. Nu het achter de rug is, ga ik gewoon weer door met de mailcontacten die ik al een paar maanden heb met vroegere vriendinnen, wie weet wat daar nog uit voortkomt. Mijn geheime liefde heb ik nog altijd niet teruggezien...

My story

Sylvia Brugmans

Hierbij kort maar krachtig mijn ervaringen vanaf het moment dat ik Erna, Dolly, Karin en Patty weer ontmoette (nu een jaar geleden) tot nu. Erna had mij (nog op m'n oude adres) een brief gestuurd. Toevallig kende ik de nieuwe bewoners en heb ik de brief gekregen. Toen werd de vriendschap al weer snel opgepakt. En het leuke is dat we meteen de draad weer oppakten en nog steeds van die giechel-

konten waren. Na afronding van mijn studie heb ik spontaan aangeboden graag te willen helpen en meedenken waar nodig, en ik belandde uiteindelijk ook in de reünie-commissie en ontmoette nog meer kanjers. Jullie kennen me denk ik voornamelijk van de interviews met de leraren.

Wat was het leuk om op 27 maart zoveel oude bekenden weer te ontmoeten. Ik verheugde me op de ontvangst en het uitreiken van de badges (kon ik iedereen lekker binnen zien komen), maar als je het verhaal van Willem leest, begrijp je dat ik daar veel van gemist heb: de rij hield gewoon niet op.

Mijn highlights van de avond waren de 3 zoenen van dhr. Dijkstra, het ontmoeten van mijn oude vriendin Kitty Schweinsberg en natuurlijk Roel Struik: vroeger trok ik hem op de lagere school al letterlijk de haren uit z'n hoofd, en hadden we altijd mot. Nu konden we daar hartelijk om lachen!

Mijn wens: in kleiner verband elkaar nog een keer te ontmoeten, bijvoorbeeld in de vorm van een themafeest op de locatie van Yvonne Riebeeck, die ik hierbij nogmaals wil complimenteren met de perfecte catering!!

Afterparty

Dolly Huisman-Vink

Wat ruim een jaar geleden in Erna's eetkamer heel klein begon, eindigde op 27 maart j.l. met een grootse reünie, die door 333 Kagawanezen bezocht werd! Onze stoutste

verwachtingen zijn ruimschoots overtroffen!

Om jullie een idee te geven : we begonnen met onze eigen klassenfoto's; (het leerlingen-archief is indertijd helaas verloren gegaan door waterschade) we maakten een lijstje van de namen, die we nog wisten. (ik denk dat het er rond de 100 waren) Met dat lijstje is voornamelijk Henk aan het werk gegaan op het Internet. (Leve het www.) Henk zocht, gaf Erna (ons callcenter) de bellijsten en mij (TypeMiep) de maillijsten. En zo groeide en groeide de lijst. Momenteel kennen we de namen van 934 Kagawanezen, weliswaar nog niet allemaal gevonden, maar er wordt gewoon nog doorgezocht. (Heb je dus jongere broers en/of zussen, die ook op de Kagawa zaten, geef dit dan aan ons door!) In de loop van de maanden, die volgden bleek het toch wat teveel hooi op onze vorken, dus hebben we ons team verbreedt met de volgende enthousiastelingen : Lenny, Edward, Hans, Sylvia, Yvonne en Willem. (volgorde is willekeurig) Met dit geweldige stel mensen hebben we de reünie kunnen maken tot wat het geworden is : een ultiem feest van herkenning.

Dat feest begon voor ons 's middags al rond 13:00 uur in het Terra College op de Beresteinlaan. Een kale aula, waar toch nog een beetje grimmige sfeer hing. Een groot lieveheersbeestje (op de vloer geschilderd) markeerde duidelijk de plek waar 'het' gebeurde. Maar snel begonnen met het versieren van de ruimte. Tafelkleedjes, sfeerlichtjes, bloemetjes op tafel, visnetten aan het plafond: het ging erop lijken. Catering arriveerde : met z'n allen alles naar de werkplek gesjouwd. Intussen was ook het snoepwinkeltje gearriveerd met de mensen van het licht/geluid. De borden met de klassenfoto's stonden inmiddels ook op hun plek evenals de uitstalling van de nostalgische artikelen. Tijd voor soep met een broodje, prima verzorgd door cateraar Yvon. Een aantal dames werd onder handen genomen door de visagiste Flora en zag er daardoor nog stralender uit dan voorheen.

Iedereen ging zich nu omkleden en daarna weer terug naar de aula voor de laatste loodjes. De vrijwilligers die arriveerden werden door Yvonne geïnstrueerd.

Sylvia, Willem en ik gingen de badges alfabetisch klaarleggen bij de ontvangstbalie. Wat een gaaf gezicht, maar wel errug veel.(circa 350) Rond 19:00 kwamen de eerste mensen binnen, zij werden gevolgd door een stroom Kagawanezen, waar geen eind aan leek te komen. Door goed samen te werken had toch rond 20:30 iedereen zijn badge en zijn consumptiebonnen. (Edje, be-

dankt voor het bijspringen!, was hard nodig)

De rest van de avond heb ik in een soort roes doorgemaakt met als highlights : Klasgenoten -quiz en de optredens van Peter Feenstra (Bette Midler), Vilda von Arnoldi (Karen Carpenter), Iris van der Kleij (Beatles) en het koppel Rob Moor/Robert Kuijt (Meatloaf). Een ontzettend lief initiatief van Mientje Durand, die een kartonnen doos neerzette voor een dankgift. Jullie schonken ons € 241,50 ! Hartelijk dank hiervoor.

In de dagen na de reünie ontvingen we ook talloze mailtjes en berichtjes in het gastenboek, waarin jullie lieten merken, dat ons feest bijzonder geslaagd was.

Wie weet komt er over een jaar of 5 nog een vervolg, maar voorlopig geniet ik van de teruggekregen 'vrije tijd'.

Mochten er mensen zijn die mee willen organiseren? Laat het weten.

Kaartje van onze directeur

J. Vernel

Reünisten

Het is hartverwarmend, dat zo velen gekomen zijn.

De Kagawa is er toch niet voor niets geweest. Het gebouw is weg, maar de band, die er was tussen leerlingen en leraar, is er nog.

Ik wens jullie allen een goed reüniefest, maar bovenal

kracht en sterkte voor de tijd, die komen gaat.

Grote moed en Gods zegen toegewenst door de oud (e) directeur

Jasper Vernel.

Terugkijkend op de reünie.

Patty Veenis

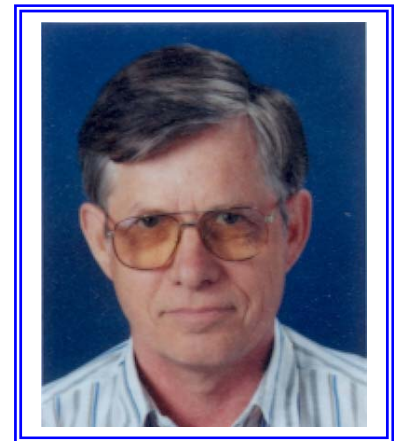

Ik had het grote voordeel dat ik al heel wat mensen voor de reünie zelf had gezien. Al meer dan een jaar geleden heb ik Erna weer ontmoet en daarna met Erna, Sylvia, Karin en Dolly een nostalgische middag en avond doorgebracht. Tijdens de voorbereidingen voor "klasgenoten" weer een stel klasgenoten herontmoet. En toen natuurlijk de avond van de reünie zelf. Van onze klas waren er heel veel mensen. Dat had een voordeel, maar ook een nadeel. Voordeel dat je bijna iedereen uit die tijd weer ziet, nadeel dat je zoveel mensen ziet dat je maar weinig tijd hebt om met iedereen te praten. Grappig dat je veel meisjes makkelijker herkent dan veel jongens. Niet in de laatste plaats omdat veel langharige jongens van toen nu kalende mannen blijken te zijn geworden. Maar gelukkig was dat alleen de

buitenkant, tijdens gesprekken vielen de jaren zo weer weg. Ik heb vreselijk genoten van de avond. Gesprekje, dansje, drankje. Heb je die gezien? Oh is die er ook, ga ik even zoeken. Uiteindelijk denk ik dat ik iedereen wel even heb gesproken. Toch was één avond niet genoeg (voor mij tenminste) om alle herinneringen op te halen. Wel vond ik het leuk om te horen dat eigenlijk iedereen heel goed terecht is gekomen. Alle lof voor de organisatie en inderdaad graag tot ooit!

Mart Werkmeester

(Interview door Sylvia Brugmans)

Aan mij is de eer te beurt gevallen om een artikel te schrijven voor de laatste nieuwsbrief. Dit doe ik graag; tenslotte heb ik op de KAGAWA-MAVO een heel leuke tijd gehad en er veel leuke herinneringen aan overgehouden. Op 11 mei 1974 ben ik door het bestuur van de 'Vereniging voor Christelijk Onderwijs te 's-Gravenhage-Loosduinen', met ingang van 1 augustus 1974 aangenomen als leraar Natuurkunde aan de KAGAWA-MAVO-school aan het Laagveen. Deze betrekking

heb ik tot 1 augustus 1987 vervuld.

Binnen enkele jaren gaf ik niet alleen de lessen natuurkunde, maar ook die van scheikunde en wiskunde. De laatste jaren van het bestaan van de KAGAWA-MAVO ben ik ook nog adjunct geweest. Deze jaren waren minder prettig door de door het ministerie gedwongen fusie.

In die tijd liet de gezondheid van de heer J. Vernel te wensen over en die van de heer P. Bleijenberg was ook niet rooskleurig.

Op de gesprekken die ik met de heer J. Vernel gehad heb, kijk ik met plezier op terug. Uiteraard hadden deze gesprekken meestal een bijbels karakter.

Het eerste jaar was ik mentor van klas 2b. Aan deze klas denk ik nog met veel plezier terug. Niet dat ik later geen aardige leerlingen heb gehad; verre van dat. Maar deze klas vond ik zeer homogeen. We hebben dan ook verschillende klasse-avonden gehad. Waarvan op één avond zelfs een modeshow.

De scholengemeenschap KAGAWA-Wolweversgaarde ontstond door fusie van de KAGAWA-MAVO en H.N.O. Wolweversgaarde. Deze fusie heeft niet datgene gebracht waarop ik gehoopt had. Ik ben bij die school gebleven totdat de laatste lichting van de KAGAWA-MAVO de school verliet. (Uiteraard met diploma!). Hierna ben ik gaan werken aan het O.N.C. te Zoetermeer. Deze functie heb ik

gehad tot 25 augustus 2003. Ik had toen genoeg BAPO-uren gespaard en heb deze opgenomen van 25 augustus tot 1 november van dat jaar. Toen ben ik met F.P.U. (vroeger VUT genoemd) gegaan en geniet nog elke dag van het leven. Ik kan nu weer dingen doen, waar ik tijdens mijn lesgevende taak nooit aan toe ben gekomen.

De veranderingen in het onderwijs volgden en volgen elkaar in snel tempo op.

Aangezien de natuurkunde-methode op de KAGAWA verouderd was, mede door het gebruikte éénhedenstelsel (het zgn. S.I.-stelsel), heb ik zelf een natuurkunde-methode voor de KAGAWA ontwikkeld. Deze werd door de heer Van Eck, de conciërge vermenigvuldigd. Het voordeel hiervan is dat deze methode elk jaar verbeterd en aangevuld kon worden en erg goedkoop was. Ook heb ik veel gebruik gemaakt van de overheadprojector. Hierop heb ik transparanten met overlays gemaakt, om het tijdrovende bordtekenen van bijv. beeldvorming bij spiegels en lenzen te omzeilen.

Begonnen met dia's ben ik overgestapt op 8 mm films. Daarna kwam de video-recorder het lokaal in, gevolgd door de commodor-64. Hiervoor heb ik verschillende programma's geschreven. Deze op hun beurt zijn vervangen door P.C.'s, netwerken en het internet.

Al deze activiteiten kunnen nu niet meer, omdat veel tijd in het onderwijs verloren gaat aan vergaderingen e.d.. Denk maar

aan de invoering van de Basisvorming en de 2e-fase. Beide staan trouwens al weer op de tocht.

Wat ik de laatste jaren in mijn leraarsloopbaan miste, was de vechtlust van de leerlingen om zich in te zetten voor hun diploma. De eerste jaren op de KAGAWA heb ik daar sterke staaltjes van meegemaakt. In deze wil ik geen namen noemen, omdat als ik alle personen met name zou noemen, deze brief dan wel erg lang zou worden; terwijl de kans groot zou zijn dat ik iemand vergeet.

Eén geval wil ik wel noemen. De persoon in kwestie zal zich dat wel herinneren. Het was een leerling die heel boos was omdat ze het vak Natuurkunde in de vierde klas niet begreep. Zelfs extra lessen laat in de middag, 's-avonds via de telefoon en 's morgens vroeg op school, konden hierin geen verandering brengen. Van haar ouders hoorde ik dat zij toen het één en ander in haar slaapkamer uit woede vernield heeft. Gelukkig heeft ze later zelfs nog een HAVO-diploma gehaald. Helaas zonder mijn favoriete vak. Hierin heb ik dus jammerlijk gefaald.

De reünie kon ik helaas niet bezoeken, omdat toen bekend werd dat er in mijn familie een ernstige zieke was. Dat ik niet kon komen vond ik erg jammer, omdat volgens de lijst veel oud-leerlingen van mij zouden komen. Van deze leerlingen had ik graag persoonlijk willen vernemen hoe het met hen gegaan is. Op straat word ik

nog wel aangesproken door oud-leerlingen en we halen dan herinneringen op.

Ik wens u allen nog een gezond en voorspoedig leven.

Close to you

Vilda van Arnoldi

Hallo allemaal,

leren weer met beide benen terug uit 't Kagawa-tijdperk in de roerige 21^e eeuw? Nou, ik nog niet helemaal... Als je bedenkt dat ik eigenlijk hiervoor al jaren naar deze schoolreünie had uitgekeken... en tja, naarmate je ouder wordt (realistisch maar waar) in je gedachten zo af en toe 'naar vroegere tijden' afdwaal.....

Tot op 'n dag die heug'lijke brief in de bus rolde, dat ook ik via het internet was 'gevonden' als een van de vele ex-Kagawa-nezen uit de 60-er jaren..... Eerlijk: 't deed me erg goed! 't Leven was en is mooi... ben inmiddels 17 jr. getrouwd... 2 toffekids,maar ik was (en ben nog 'n beetje) helaas te veel beproefd (geweest) door velerlei tegenslagen, dus deze reünie kwam voor mij als 'n "Vrolijke Noot" in 'n sombere wereld... En VROLIJK was het zeker die zaterdagavond! In de Kagawatijd was ik erg

onzeker en doordat ik toen nog erg stotterde, had ik maar een 'ECHTE' HARTSVRIENDIN, nl. Henny Frauenfelder, die nu in Duitsland woont, en DANKZIJ ONZE FANTASTISCHE SPEURNEUZEN heb ik ook haar, na vele jaren uit het oog verloren te hebben, weer eindelijk in de armen mogen sluiten.... Ook door deze reünie heb ik weer NIEUWE vrienden mogen maken...(Hans, Erna, Dolly, Henk, Peter, Iris...enz.enz.) Ben blij met de lijst email-adressen!!

Daarom - uit dankbaarheid voor alles - heb ik 'n muzikale bijdrage geleverd in de vorm van "Close to you" van The Carpenters.. en om te bewijzen dat ik mijn stottertijd VER teboven ben!! (Enne.. HARRY... wil je je vrouw bedanken dat ik je heel even voor 'n dansje mocht lenen.. (☺). Ik zal nog met veel weemoed en vreugde terugdenken aan deze gedenkwaardige zaterdagavond in maart 2004... De foto's en video-opnamen zal ik als een onvergetelijk en mooi aandenken koesteren...."

jmtohana@hotmail.com

Terugblik

Robert Kuijt

Het was vorig jaar dat ik van mijn oude schoolvriend – waar ik nu nog steeds een gezellig partijtje tennis meespeel – Dick Roumimper- dat “men” bezig was met het organiseren van een schoolreünie. Zo af en toe reed ik met mijn auto over de Beresteinlaan. Mijn gedachten gingen dan vaak terug naar de jaren 1968 – 1974, naar mijn oude vrienden en vooral oude vriendinnen. Hoe zijn het met hen gaan, wat zou er van dat zootje ongeregeld nog terecht zijn gekomen. Ik was in ieder geval zeer benieuwd. Maar nooit gedacht dat er een avond in 2004 zou komen dat ik vele oud schoolgenoten nog zou kunnen zien en spreken.

Dick en ik hadden regelmatig over oude schoolmaatjes en oude schoolverhalen. Op het moment dat ik het hoorde dat er mogelijk een reünie kwam pakte ik de oude schoolfoto's en probeerde de namen bij de gezichten te plaatsen.

Leuke en minder leuke gebeurtenissen kwamen in mij op. Anita, Karin, Arina, Joke, Maureen hoe zou het met ze gaan. Van de jongens, Rob Moor, Kees Kroon, Hans Baak, Henkie Happel, Edmond Heijboer om zo maar eens wat namen te noemen.

Ik werd uitgenodigd om op een avond langs te komen bij Erna. Ik ging samen met Dick Roumimper en zag op die avond enkele oude bekenden. Rob Moor en Sylvia Brugmans waren nog niet veel veranderd. Veel gelachen is er die avond; vele oude herinneringen werden opgehaald. Ze vroegen of ik mee wilde doen met Klasgenoten; natuurlijk deed ik

dat. Enkele avonden hebben wij bij elkaar gezeten om de boel door te spreken. De reünie ging steeds meer leven, ik keek er naar uit.

Op de avond zelf heb ik vele oude gezichten gezien. Opvallend was dat velen goed terecht waren gekomen, want een ding stond bij mij wel vast; de Kagawa was niet echt een leuke school geweest maar enige discipline was bij de leerlingen er ingestampt. Dat was bij mij wel nodig geweest en ik heb daar later wel veel profijt van gehad.

De avond was eigenlijk te kort om iedereen goed te spreken. Handig was wel dat er door Willem Kuitens naambordjes waren gemaakt, zo mocht je de hele avond legaal op borsthoogte kijken. Ik heb vele vrienden en vriendinnen gezien, sommige waren kaal geworden, sommige iets en andere veel dikker geworden. Toch herkende je sommigen in hun doen en laten van vroeger; nog steeds dezelfde lach.

Al met al is het voor mij een prachtige avond geworden, vooral ook door Rob Moor, waar ik met veelplezier aan terugdenk. Ik hoop dat wij dit ooit nog eens over kunnen doen en dat ik in de tussentijd met enkele oude schoolgenoten contact kan blijven onderhouden.

Mijn verhaal

Edward Blaset

Aug. 2003: Mijn gsm gaat af. Ik zit op een bruiloft en Erna Grol-Vink belt me op na een zoektocht van 3 maanden met de mededeling dat ze heel blij was, dat ze me nu eindelijk had

gevonden, omdat ik nl. meer dan 30 jaar geleden haar een belofte had gedaan wat m.i. een vlag van verstandsverbijstering was. Ik had haar een reünie beloofd!

Ze vertelde dat ze een reünie aan het organiseren was en Erna wilde me graag in de commissie erbij. Ik heb echter geen eigen computer. Het werd dus heel lastig om actief hieraan deel te nemen, dus werd het meer meedenken en hand- en spandiensten achter de schermen.

Eindelijk zaterdag 27 maart 2004. Vroeg in de middag arriveren we bij de school om alles klaar te zetten en voor te bereiden. Drie Van Riebeek wagens vol met food en non-foodspullen werden uitgeladen. Alles werd door ons op de juiste plek gezet. Een heel werk. De avond zelf vond ik het als één van de gastheren/dames heel leuk om mensen te mogen ontvangen. Er kwam geen eind aan de rij. Ik zag alleen maar blijde- en verwachtingsvolle gezichten. Door de drukte geen tijd gehad om met mijn eigen klasgenoten uitgebreid te praten, maar hopelijk kan dat binnen korte tijd toch verwezenlijkt worden. Na, voor mij, veel vreemden te hebben gevraagd of ze het naar hun zin hadden, kreeg ik alleen maar positieve en blijde reacties, hetgeen voor mij betekende, dat al die inspan-

ningen niet voor niets waren geweest. Ik hoop dat andere klasgenoten van mij nu even het voortouw willen nemen om een reünietje in het klein te organiseren.

Een grote familie

Erna Vink

Hallo Kagawakanjers,

Tja, ik ben niet zoals de meesten gezocht, maar Henk van Huisstede stuurde mij op 17 februari 2003 een mailtje. Ik had me nl. op aandringen van Dolly ingelogd op de website van de schoolbank. We raakten aan het mailen. Het was enorm leuk en het idee om een reünie te organiseren ontstond tijdens ons intensieve mailverkeer. Aan Henk hebben jullie het dus te danken, dat een reünie is georganiseerd.

Wat was de reünie geweldig. Het Terra College bruisde van de energie. Al die blijde, verwachtingsvolle gezichten. De adrenaline gierde door mijn aderen. Wauw in één woord: "GEWELDIG"

's Middags waren we al om 13.00 uur begonnen met het opbouwen van de feestruimte. De tijd vloog om. Voor we er erg in hadden stond een groep enthousiaste vrijwilligers klaar om de instructie te krijgen. Bijna alles verliep vlekkeloos. Moet

heel eerlijk zeggen dat het opruimen niet bepaald meeviel. We waren tot bijna 3.00 uur in de ochtend bezig en toen moesten we de tijd nog een uur vooruit zetten.

Niet iedereen was in één keer enthousiast voor de reünie. Soms werd ons verzocht een e-mailadres te verwijderen. Ik probeerde die mensen dan toch nog een keertje te motiveren. Op de avond van de reünie kreeg ik van één zo'n persoon een lieve bos rozen met gipskruid. Op het moment zelf begreep ik niet meteen waar ik dit aan te danken had. Na de reünie kom je er dan achter. Dit soort dingen maken mij enorm blij! Iemand blij maken, die zich niet kon voorstellen dat een reünie leuk zou kunnen zijn.

Even leken we wel één grote familie. Bij het opruimen ontdekte ik een heleboel flessen drank, die bij de ingang voor ons waren achtergelaten. We hebben ze met elkaar verdeeld en drinken graag op jullie gezondheid. Op onze website staan enorm veel bedankjes in het gastenboek geschreven. Enorm leuk om te lezen. Ik hoor dat er al kleine reünietjes worden georganiseerd. Daar heb ik enorm zin in. Heb echt te weinig tijd gehad om met iedereen een praatje te maken. Ben benieuwd van wie ik de eerste uitnodiging krijg.....

Kanjers

Bernard Grol

Het valt niet mee om een echtgenote te hebben die zich zo vastbijt in het organiseren van een reünie. Was ik vroegâh degene die zich slechts twee

keer per week mocht uitsloven achter het Atag fornuis, sinds de reünie, echter, ben ik langzamerhand uitgegroeid tot een echte Chef de Cuisine, waar zelfs restaurant de Librije een puntje aan kan zuigen en mogen onze kinderen zich nu de volle week gelukzalig laten verwennen met culinaire hoogstandjes. U begrijpt dat de Allerhande mij inmiddels heeft gevraagd om een aantal recepten te publiceren. Ik verwacht volgend jaar dan ook mijn eerste Michelin ster te mogen ontvangen, Ami Lecteur! Dat de Siemens wasmachine (Siewamat XL 540) inmiddels geen geheimen meer voor mij kent, zal voor u hoogst waarschijnlijk geen nieuws meer zijn. Ook wist Erna het strijken van mijn overhemden in een jaar terug te brengen van ruim 3 minuten naar de onwaarschijnlijke recordtijd van slechts 24 seconden. Ik heb het Guinness book of records al op de hoogte gebracht. Mijn baas is het zelfs opgevallen. Ik maakte mij, hoe kan het ook anders, volledig ondergeschikt aan dé reünie. Erna was er dag en nacht met volle overgave en intensief mee bezig. Gelukkig waren wij inmiddels in het bezit van een zeer krachtige computer, (lang leve het PC Privé Project) van waaruit Erna de leiding nam over Mission Control. We krijgen zelfs complimenten van de Casema over de aantallen mailtjes die er het afgelopen jaar zijn verstuurd. (Geloof me... het waren er meer dan 5000). Als je dan bedenkt dat Erna voor schooltijd, in de lunchpauze en na schooltijd bezig was met mail en het bellen en opsporen van Kagawanezen en dat de meeste mensen pas 's avonds te bereiken waren, dan

begrijp je vast wel dat de zeer interessante en aangrijpende afleveringen van GTST aan huize Grol voorbij gingen en dat je dan nu begrijpt waarom jij juist op dat tijdstip werd gebeld. Zij heeft zowat half Nederland aan de telefoon gehad om jou op te sporen, waaronder zelfs de schoonvader van de directeur van haar school! Gelukkig kon ik daardoor wel alle Europacup wedstrijden volgen. *Elk nadeel hep zijn voordeel* (Johan Cruijff, legendarische nummer 14, (maar dat terzijde). Totdat ik mij per ongeluk in november bemoeide met de nieuwsbrief. Toen zat ik dus in de eindredactie. Het zal u dan ook nauwelijks verbazen

dat op het moment dat er een presentator gezocht werd voor Klasgenoten, alle ogen van de reüniecommissie mijn kant opkeken. Inderdaad. Je doet het natuurlijk zonder morren voor zo'n kanjer, want dat is ze! De kilo's appeltaart werden met alle liefde ingezet op de vergaderingen. Erna, Dolly en Henk, ik heb grote bewondering voor jullie toewijding en enthousiasme. Ik weet hoeveel werk jullie er een jaar lang aan hebben gehad en ik ben blij dat ik jullie mocht meehelpen. Jullie zijn Kanjers! Ik blijf wel doorgaan met koken, want dat is inmiddels mijn tweede natuur!